

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **N. V. P.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem Nekázanka 888/20, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2025, č. j. CPR-14398-3/ČJ-2025-930310-V240, ve znění opravného usnesení ze dne 13. 6. 2025, č. j. CPR-14398-5/ČJ-2025-930310-V240, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2025, č. j. 21 A 25/2025-18,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, rozhodnutím ze dne 24. 3. 2025, č. j. KRPA-390516-23/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a dále stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v délce dvou let.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím, ve znění opravného usnesení ze dne 13. 6. 2025, č. j.: CPR-14398-5/ČJ-2025-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji výše specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl jako nedůvodnou.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se nyní brání proti napadenému rozsudku včasnou kasační stížností, jejíž součástí učinil i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Stěžovatel označuje v návrhu pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jako nejpodstatnější důvod péči o nezletilé děti ve věku 8, 10 a 12 let, o které se po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody stará, vozí je do školy. Žije zde již 28 let, vytvořil si zde stabilní zázemí, naučil se plynule česky a dělal tlumočníka pro vietnamskou komunitu. Nepřítomnost stěžovatele v České republice by tak měla fatální dopad do života jeho rodiny, neboť by družka nebyla schopna se postarat sama o děti a není možné, aby odjela s manželem a dětmi zpět do Vietnamu, jelikož děti jsou zde integrované, mají zde spoustu přátel a navštěvují na tomto území školní zařízení.

[6] Žalovaná nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, neboť to by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, jímž je požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád. Stěžovatel opakovaně porušoval právní předpisy České republiky, přičemž dne 18. 4. 2019 byl ve věci sp. zn. 4 T 7/2018, odsouzen městským soudem k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 11 let. Legalizace pobytu stěžovatele na území České republiky z důvodu využití všech opravných prostředků v rámci správního či soudního řízení je bezdůvodným prodlužováním doby jeho dalšího pobytu na území.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zohlednil i vyjádření žalovaného a dospěl v nynější věci k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou splněny.

[8] Podle § 107 s. ř. s., kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[9] Z citovaného ustanovení vyplývá, že odkladný účinek lze na základě návrhu stěžovatele přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně. Tak tomu v posuzované věci není, jak Nejvyšší správní soud dále vyloží.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval podmínkou existence újmy na straně stěžovatele. Již dříve vyslovil, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32, nebo usnesení ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50). V posuzované věci stěžovatel tvrdí, že v důsledku výkonu rozhodnutí (napadeného rozsudku, potažmo napadeného rozhodnutí) by mu hrozila újma spočívající v zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tu lze dovodit z jím tvrzených skutečností, podle nichž má na území České republiky družku a nezletilé děti, o které se stará, vozí je do školy a jsou na sebe citově fixovaní. Především z důvodu péče o nezletilé děti tudíž stěžovateli výkonem rozhodnutí újma nepochybně hrozí

pokračování

a první výše uvedená podmínka je splněna i přesto, že není vyloučeno, že péči o nezletilé děti by zvládla družka sama, případně za pomoci třetích osob, jak tomu nepochybně po dobu, kdy stěžovatel vykonával trest odnětí svobody (v podrobnostech viz dále odst. [14]).

[11] Jedná-li se o druhou z vytčených podmínek (újma, která by nepřiznáním odkladného účinku vznikla stěžovateli, je nepoměrně větší než újma, jež by jeho přiznáním vznikla jiným osobám), i tu má Nejvyšší správní soud v nynější věci za splněnou. Neshledal žádné konkrétní okolnosti nasvědčující tomu, že by taková újma bezprostředně někomu dalšímu hrozila a nepoukázal na ni ani žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladnému účinku kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud se tudíž zabýval poslední podmínkou, jejíž splnění je předpokladem vyhovění stěžovatelově žádosti, a to podmínkou, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[13] K otázce možného rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud vyjádřil mimo jiné v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, v němž dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud tudíž přistoupil k poměrování intenzity proti sobě stojící újmy hrozící stěžovateli a narušení důležitého veřejného zájmu.

[14] Jak sám stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přiznává a jak také vyplývá z obsahu správního spisu, byl odsouzen za páčání drogové trestné činnosti k odnětí svobody na dobu 11 let nepodmíněně (jak již uvedeno, k pravomocnému odsouzení došlo dne 18. 11. 2019), přičemž ve výkonu trestu odnětí svobody (resp. vazbě) se nacházel mimo jiné v období od 14. 6. 2017 do 8. 11. 2024, kdy byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody s dohledem. Byť není sporné, že stěžovatel má na území České republiky družku a děti (ve věku 8, 10 a 12 let), o které se v současné době podle svého tvrzení stará, nelze odhlédnout od toho, že ani péče o jeho děti, případně jejich narození mu v minulosti nebránily v tom, aby páchal závažnou trestnou činnost, která vyústila v jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, během něhož děti zůstaly výlučně v péči jeho družky. Na péči o ně se tudíž nikterak nepodílel a veškerá péče o děti zůstala na ní. V případě stěžovatelova vycestování zpět do země původu přitom není vyloučeno, aby stěžovatel svou rodinu ekonomicky podporoval, pokud si zde sám najde práci. Není rovněž vyloučeno, aby stěžovatel kontakt s družkou a dětmi zajistil jiným vyhovujícím způsobem (např. i za pomoci on-line kontaktů) či návštěvami v zemi původu nebo společným vycestováním. Stěžovatelem tvrzená integrace dětí na území České republiky sama o sobě nemůže být důvodem, pro který by nebylo reálně možné do země původu společně vycestovat.

[15] Nejvyšší správní soud v daném případě považuje za stěžejní, že stěžovatel páchal nikoli bagatelní trestnou činnost a důsledky jeho trestných činů (nepodmíněné odsouzení a následně podmíněné propuštění s dohledem) jsou v časové souvislosti s nyní posuzovanou věcí. Nejvyšší správní soud přitom například v usnesení ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Azs 135/2019-38, dovodil, že ani časový odstup v délce čtyř let od spáchání trestného činu nemusí být dostatečně dlouhým odstupem, který by zmírnil dopad trestné činnosti na veřejný zájem na dodržování platných právních předpisů na území České republiky a na ochraně společnosti před kriminalitou a dalšími protispolečenskými jevy. Trestnou činnost páchal stěžovatel na území České republiky a jak již uvedeno, teprve v nedávné době (v listopadu 2024) došlo k jeho podmíněnému propuštění s dohledem. Tato doba bezprostředně předchází vydání napadeného rozhodnutí, z něhož tudíž nelze bez dalšího usuzovat na to, že stěžovatelova závažná drogová trestná činnost byla jen ojedinělým excesem.

[16] Právě na základě uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by v nynější věci bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je zájem na dodržování platných právních předpisů na území České republiky a na ochraně společnosti před závažnou kriminalitou a s ní spojenými dalšími protispolečenskými jevy. Uvedený důležitý veřejný zájem v nynější věci převažuje nad ochranou stěžovatelova soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[17] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nepřehlédl stěžovatelem zmiňovaná rozhodnutí tohoto soudu týkající se odkladného účinku kasační stížnosti, avšak skutkové okolnosti nynější věci jsou od této odkazované judikatury odlišné, a proto nebylo možno závěry této judikatury v souzeném případě aplikovat.

[18] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu